

Ο μπισκοτοκλέφτης

της Valerie Cox - μετάφραση: Αλκ. Κροτωνιάτης

Είμαστε σ' αερολιμένα. Μια γυναίκα περιμένει
μέσ' στη νύχτα για μια πτήση που είναι καθυστερημένη
Αγοράζει ένα βιβλίο, αγοράζει και μπισκότα
βρίσκει και μια πολυθρόνα στο μεγάλο το σαλόνι
να περάσει αυτές τις ώρες αναπαυτικά και μόνη.
Βυθισμένη στο βιβλίο βλέπει δίπλα της να γέρνει
τολμηρά ο διπλανός της και μπισκότα να της παίρνει
απ' την πλαστική σακκούλα που βρισκόταν μεταξύ τους.
Διάβαζε και κάθε τόσο το ρολοί της κοιτούσε
κι απ' την ίδια τη σακκούλα τα μπισκότα μασουλούσε.
Σαν ευγενική γυναίκα έκανε πως δεν το βλέπει,
θα του μαύριζε το μάτι αν δεν ήταν καθώς πρέπει.
Αλλά φούντωνε ο θυμός της όπως πέραγε η ώρα
ένα έτρωγε εκείνη, ένα έπαιρνε κι ο "κλέφτης"
να, στον πάτο της σακκούλας ένα έχει μείνει τώρα.
Το κοιτάζει αυτή, δεν ξέρει τι θα έπρεπε να κάνει,
αλλ' ο γείτονας γελώντας σκύβει πάλι και το πιάνει
κόβει το μισό και τ' άλλο με χαμόγελο της δίνει.
Σκέφτεται: "Σ' αυτό τον κόσμο δεν υπάρχει ευγνωμοσύνη!"
Και ποτέ της δεν θυμάται νά 'χει τόσο αγανακτήσει.
Ευτυχώς την ώρα εκείνη τους καλούνε για την πτήση.
Με τις χειραποσκευές της προς την πύλη περπατάει
και καθόλου καθώς φεύγει προς τον "κλέφτη" δεν κοιτάει.
Έφθασε στ' αεροπλάνο, κάθισε στο κάθισμά της
και γυρεύει το βιβλίο, ψάχνει μέσ' στα πράγματά της
και εκεί βλέπει τα μπισκότα τα ...δικά της ξαφνιασμένη!
"Τότε τ' άλλα που μασούσα τίνος ήταν;" λέει η καημένη.
Πώ πω! Ήταν τα δικά του κι ήθελε να μου προσφέρει!
Ποιος ο αγάριστος κι ο κλέφτης τώρα πια κι αυτή το βλέπει
Κι είναι αργά να επανορθώσει και από λύπη υποφέρει.

